

KIERA ASLOG

HEX

VOLUMUL 2

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

Capitolul 1

HEX ☹

*The older I get the more that I see
My parents aren't heroes, they're just like me
And loving is hard, it don't always work
You just try your best not to get hurt.*

Sasha Sloan – **Older**

În destul de rarele momente în care ne vedeam – asta și pentru că trebuia să ne ținem relația ascunsă din cauza mamei sale exigente –, Sunny și cu mine obișnuiam să ne petrecem timpul cutreierând orașul în căutarea unor locuri mai ferite, în care să fim doar noi doi.

La drept vorbind, nu-mi plăcea prea mult faptul că trebuia mereu să ne ținem relația departe de ochii celorlalți. Nu-mi păsa cine ar fi putut să ne vadă și nici nu dădeam doi bani pe ce ar fi putut crede alții despre noi. Dar Sunny nu gândea ca mine, mai ales când venea vorba de modul în care ne percepea familia sa. Puteam să intuiesc că David nu s-ar fi opus relației noastre, însă eram convins că soția lui nu ar fi fost de aceeași părere.

Absolut deloc.

Mereu avusesem impresia că Aurora era neobișnuit de autoritară pentru vârsta ei. Era categoric mai tânără decât mama și probabil ai fi tins să crezi că e mult mai deschisă și mai de treabă decât cineva mai în vârstă decât

ea, dar nu părea să fie cazul Aurorii. Dădea impresia că e acră, nebună după control și una dintre cele mai exigente și mai de neînduplecat persoane din câte cunoșteam la momentul respectiv. Nici nu era de mirare că Sunny se simțea uneori sufocată de pretențiile sale. Dar nici nu făcea ceva în privința asta, preferând de fiecare dată să o asculte cu sfințenie, ca și cum cuvântul mamei sale ar fi cântărit enorm pentru ea. Când o întrebam de ce făcea mereu ce dicta Aurora, se eschiva sau îmi oferea un răspuns ambiguu sau pe repede-nainte, fără să mă lămurească cine știe ce.

Nu voiam să recunosc, dar mi-ar fi plăcut ca Sunny să semene mai mult cu Luna la caracter. Să nu mai lase atât de mult de la ea. Să-și apere cu mai multă îndârjire propriile idei sau dorințe, și să nu mai permită să fie atât de ușor controlată de maică-sa.

Dar, în ciuda propriilor dorințe, nu o puteam constrânge pe Sunny să facă ceea ce voiam doar din simplul fapt că acțiunile ei nu coincideau cu ceea ce aveam eu în cap. Nu aveam dreptul de a-i impune ceva, pentru că, altfel, nu aș fi făcut decât să devin o altă versiune a Aurorii.

Și iadul mi-e martor că mai degrabă mi-aș fi pierdut un testicul decât să ajung ca ea.

Relația mea cu Sunny se dezvoltase frumos. Așa cum niciodată nu m-aș fi așteptat să se întâmple.

Încercam să nu bag în seamă comentariile amicilor mei, care nu ne dăduseră nici măcar o săptămână, darămite luni întregi de relație. Mulți erau de părere că mica mea amarezare nu avea să dureze prea mult. Că fetele precum Sunny Morgenstern nu aveau de ce să se combine cu băieți problematici ca mine. Că, mai devreme sau mai târziu, aveam să ne despărțim, și nu într-o manieră prea plăcută și de comun acord.

Mă străduiam pe cât posibil să-i ignor. Să le arăt degetul mijlociu și să le spun tuturor să-și vadă de

propriile buruieni din grădină. JJ îmi explica adesea că el și ceilalți băieți mi-o spuneau pe șleau pentru că țineau la mine. Pentru că nu voiau să fiu dus de nas de o (citez) „fetișcană tocilară care râvnea la puțină distracție ilicită”. Ceva îmi spunea însă că felul direct în care mi-o spuneau se datora faptului că relația înfiripată între mine și Sunny intervenea de multe ori în planurile lor care mă includeau și pe mine. Nu mai eram atât de activ prin cluburi sau în adunările cu gașca fie pe la Rocket, fie pe la pistă. Puteam să înțeleg de ce JJ ținea cu atâta înverșunare să-mi repete la nesfârșit ce cuplu nepotrivit formam cu Sunny.

Probabil că atunci când îți pierzi partenerul preferat de jointuri sau cuie ai face orice pentru a ți-l recăpăta.

Ți-am demonstrat că Sunny nu era tocmai tocilara despre care toată lumea credea că știe câte ceva.

Era, mai presus de toate, o fată cu mult bun-simț. Uneori poate prea mult, în defavoarea sa. Era bună și muncitoare, genul de fată pe care o aștepta un viitor măreț, probabil ca avocat sau ca medic renumit, cu numele imprimat pe primele pagini ale vreunei reviste în vogă.

Da, amicii mei aveau dreptate. Nu frecventam aceleași cercuri și nici nu puteam să afirm cu seninătate că ne duceam viața bazându-ne pe valori cât de cât asemănătoare. Dar, în ciuda faptului că era o tocilară și jumătate și că, în general, felul ei de a se distra includea orice, mai puțin băutura, fum sau alte rahaturi atât de specifice mie, mă liniștea. Calmul ei părea o gură de oxigen după luni întregi de sete continuă.

Îmi făcea bine.

Mă făcea să mă simt bine pentru prima dată în viața mea, și probabil că acela fusese lucrul care mă atrăsese atât de mult la ea.

Fără înjurături. Fără jointuri sau cutii cu băuturi alcoolice la tot pasul. Fără sex murdar și lipsit de însemnătate.

Era calmul întruchipat, iar eu aveam nevoie de așa ceva în viața mea mult prea zdruncinată.

— Nu ți-e frig? am întrebat-o la un moment dat, după ce ne-am așezat amândoi la umbra unui arbore bătrân și noduros, aflat aproape de intrarea în pădurea de lângă oraș.

Ne opriserăm mai mult pentru ca Sunny să facă niște poze, dar apoi îmi ceruse să ne așezăm pentru a mai zăbovi puțin înainte să se întoarcă fiecare la realitatea lui.

În astfel de momente, fiecare minut în plus părea să conteze.

— Mm, nu. Ești cald, a suspinat în brațele mele, adâncindu-se și mai mult în pieptul meu, până când ajunseseam cu bărbia peste creștetul ei.

Parfumul slab al șamponului de mere verzi mi-a luat cu asalt nările, adăugând o senzație de plăcere simțurilor mele și așa alerte.

Doamne, oare mai fusesem vreodată atât de atent sau de receptiv la șamponul unei fete?

— În plus, a continuat, răsucindu-și capul atât cât să mă pot scălda în albastrul ochilor ei, dacă voi răci, are cine să facă pe asistentul, nu-i așa?

Am rânjit în același timp în care zâmbetul i-a încolțit în dreptul buzelor.

I-am depus un sărut apăsător peste părul răvășit din cauza vântului de toamnă și am cuprins-o mai bine cu brațele de după abdomenul moale și plăcut la atingere. Căldura corpului ei parcă mi-a vibrat pe sub haine, stârnindu-mi un foc mornit în piept.

Doamne, cui nu-i plăcea o fată cu puțină burtică?

— Depinde cum ai de gând să mă plătești, i-am murmurat la ureche, frecându-mi nasul de linia fină a urechii ei stângi.

A tremurat puțin în strânsoarea mea, prinzându-se cu palmele de brațele mele, ca și cum ar fi încercat să mă tempereze.

Îmi plăcea maniera aproape jucăușă, dar totodată inocentă, prin care încerca să mă facă să dau înapoi. La început, când mă băgasem în seamă cu ea, îmi lăsase impresia că stătea pentru prima oară de vorbă cu un băiat, ceea nu era de condamnat, având în vedere ce mamă autoritară și obsedată de control avea. Fusesse mai mult decât o mirare pentru mine momentul în care tocmai ea inițiasse primul nostru sărut, care nu mă dăduse pe spate, căci se vedea că nu se pricepea deloc. Fusesse însă extrem de dulce, ca nectarul unui bujor proaspăt înflorit și stropit cu rouă.

Un sărut timid și complet inocent.

Genul de sărut de care nu ai parte de prea multe ori în viață.

Tocmai de aceea îmi și plăcea să-i observ reacțiile atunci când îi invadam exagerat de mult spațiul personal. Ca și cum ar fi trecut printr-o puzderie de stări în același timp și n-ar fi știut cum să le controleze pe toate.

Nu doar ea descoperea lucruri noi. Prin reacțiile ei, îmi oferea și mie șansa să o fac.

Am început să-i mângâi cu nasul pielea caldă a gâtului, resimțindu-i bătăile accelerate ale pulsului.

I-am plantat un mic sărut sub bărbie.

— Ai grijă ce faci, a șoptit cu voce greoaie, oarecum mieroasă. M-ar omorî mama dacă mi-ai lăsa vreo vânătaie la vedere.

Am surâs.

Mi-ar fi plăcut să-i văd fața Aurorii când ar fi constatat urmele lăsate de dinții mei pe pielea prețioasei sale fice; ar fi fost ceva demn de urmărit. Însă, în același timp, nu voiam să-i creez și mai multe probleme lui Sunny cu maică-sa.

Îmi spusese de vreo două ori că i-ar fi plăcut să fie și ea altfel, să aibă mai multă libertate de mișcare, asemenea Lunei, doar că nu avea habar cum să deschidă o astfel de conversație cu maică-sa. Când ești crescut într-un anume fel, îți vine greu mai târziu să ieși din acea bulă de săpun, de teama necunoscutului din afară. Iar Sunny era... fricoasă. Nu voia să-și dezamăgească mama. Nu voia să o întoarcă împotriva ei. Așa că de cele mai multe ori tăcea și înghițea. Nu puteam fi sută la sută sigur că nu-i plăcea protecția exagerată a mamei sale, dar știam că existau momente, precum cele de acum, când și-ar fi dorit să dețină mai mult control asupra propriei vieți.

M-am dezlipit încet de ea, mutându-mi bărbia pe umărul ei. O pală rece de vânt ne-a trecut alene pe la picioare, ridicând frunzele uscate deasupra capetelor noastre.

— Fie, n-o să-ți fac nimic. De data asta, am adăugat repede, făcând-o să-și dea ochii peste cap.

I-am sărutat încet linia umărului. Nu vreau să te închidă iar în casă.

— Nu e chiar așa rea, a mormăit mai mult ca un oftat obosit, lăsându-se moale în brațele mele.

— Dar nici încântătoare, am replicat, câștigând un chicotit din partea ei.

— Mulțumesc totuși pentru că mă înțelegi.

O înțelegeam, dar uneori voiam ca și ea să mă înțeleagă pe mine.

Era greu să ai o relație cu cineva care voia cu tot dinadinsul să te țină ascuns.

Am tras-o și mai aproape de mine – dacă putea fi măcar cu puțință –, rezemându-mi din nou bărbia de umărul ei.

Am privit drept înainte, spre legănarea blândă a ramurilor copacilor din jurul nostru, ascultând foșnetul neliniștit al frunzelor.

— O să fim vreodată... știi tu, ca orice cuplu normal?

Răspunsul ei a venit după câteva secunde bune de așteptare sub forma unui chicot abia perceptibil.

— Cred că noi doi numai în categoria de „cuplu normal” nu ne încadrăm.

— Atunci crezi că mama ta va fi vreodată de acord cu relația noastră?

— Mama nu e de acord nici cu prietenia dintre tine și Luna. Nu vreau să mă gândesc cum ar putea reacționa dacă ar afla că sunt cu tine.

Mi-am încleștat maxilarul, simțind o ușoară zvâcnire.

Avea dreptate. Aurora încercase încă de când eram mici să rupă cumva prietenia dintre mine și Luna. Nu mă îndoiam de faptul că, dacă Luna ar fi avut un caracter asemănător cu al lui Sunny, n-am mai fi vorbit unul cu altul de ani buni, nelăsând loc nici măcar de un „Bună ziua”. Dacă ar fi avut cum, m-ar fi jupuit de viu să fi aflat că eram într-o relație cu mezina casei. Cu fata mai cuminte. Cu cea în care își pusese toată încrederea.

Nu mi-ar fi fost greu să cred c-ar fi făcut cumva rost de un ordin de restricție, numai ca să stau naibii departe de fetele ei.

Și totul, pentru ce?

Ce-i făcusem atât de grav, încât să se uite la mine ca și cum aș fi fost un infractor, care avea să-i blesteme familia?

Nu puteam să-i înțeleg ura. Trebuia să izvorască de undeva, dar habar nu aveam de unde anume.

— Ura mamei tale n-o să mă facă să te plac mai puțin, i-am șoptit după un timp în păr, simțind-o cum s-a încordat ușor lângă mine.

Am auzit-o inspirând cu putere, apoi m-a apucat de brațe și mi le-a strâns mai bine în jurul ei.

— Te plac mult, Hex.

*Și o credeam.
Voiam să o cred.*

Ceva mă trezește brusc din somn.
O bocănitură.
Ba nu. O lovitură puternică.

Mă ridic ca la comandă în șezut, scrutând semiîntunericul din dormitor cu inima bubuindu-mi în piept și cu o stare de agitație crescândă.

Preț de câteva clipe, totul pare că încremenește. Întunericul e din ce în ce mai acaparator, dar reconfortant. Am impresia vagă că totul a fost doar un vis, iar creierul începe deja să dea semnale corpului să-și mai reducă din încordare. Doar că, o secundă mai târziu, aceeași bocănitură răsunătoare sparge pe neașteptate liniștea serii, săltându-mi inima direct în gât.

Nu îmi ia mult să-mi dau seama că de la parter se aud voci înfundate. Ecoul lor e un răspuns mai mult decât plauzibil la întrebarea „Ce naiba se întâmplă?”

Recunosc vocea tremurătoare a mamei și nu îmi ia mai mult de o secundă ca să mă dau jos din pat, orbecăind pe întuneric pentru a ajunge în dreptul ușii.

Când ies pe hol, vocea ridicată a tatei îmi răsună ca un gong în urechi. Unul atât de puternic și de familiar, încât toți mușchii mi se contractă ca la un stimul deja cunoscut. Îmi încheștez maxilarul cu o forță ce-mi face dinții să pocnească pe măsură ce cobor fără direcție cele douăzeci de trepte ale scării. Când ajung în dreptul ușii de la bucătărie, paharul care zboară în direcția mea îmi ratează la milimetru fața, izbindu-se cu o bufnitură de cadrul de lemn al ușii, pentru a se sparge într-o mie de cioburi la picioarele mele.

Aud ca prin ceață icnetul de surprindere al mamei, mai mult din pricina confuziei. Mă holbez câteva clipe la bucățile sparte de sticlă, apoi ridic privirea direct spre

silueta tatei, care-și trece cu mișcări oarecum aiuritoare palmele prin părul răvășit de pe frunte. Se uită la mine cu ochii mijiți și cu fruntea brăzdată de cutele încruntării, părând să încerce să spună ceva. Se bâlbâie și nu reușește nici măcar să articuleze cum trebuie un cuvânt până la capăt.

Atenția îmi fuge de la el direct spre chipul scăldat de lacrimi al mamei, care încearcă cu tot dinadinsul să-și țină în frâu suspinele, acoperindu-și în zadar gura cu palmele făcute căuș.

Caut cu privirea un semn. Orice ar putea să denote că a rănit-o. Că s-a atins de ea.

Când nu văd niciun semn vizibil, simt o blândă ușurare, dar nu e suficient.

În situațiile de acest gen, rănilile care dor cel mai tare nu sunt fizice, ci psihice.

Să-ți vezi soțul căzând pradă dependenței și viciilor nu rupe bucăți din tine. Nu cu adevărat.

Dar rupe bucăți din sufletul tău. Bucăți pe care nimeni nu are să mai poată să ți le aducă înapoi.

— Ce naiba se întâmplă aici?

Încerc să-mi stăpânesc cât pot de bine vocea, pentru a nu o speria și mai mult pe mama, dar nu știu dacă reușesc. Ceva crește în interiorul meu. Furia. Mânia oarbă și proaspăt alimentată. Se dezvoltă, îmi încleștează inima ca un strat gros de sârmă ghimpată. Pulsează. Emoțiile sumbre pe care le-am tot cărat după mine atât de mulți ani, provocate de omul din fața mea, cresc, atrase ca niște particule de fier ademenite de puterea unui magnet.

Aflat la vreo cinci pași de mine, tata se uită cu ochi tulburi și injectați spre locul în care mă aflu.

Mereu alcool. Nimic altceva. Nu se droghează. Nu se lasă pradă jocurilor de noroc. Doar... bea. Bea și uită cine este. Cine a fost. Cândva.

Iar apoi se transformă.

În ce? Încă încerc să-mi dau seama dacă monștrii pot lua formă umană.

— Tu...

Începe să i se împleticească limba în gură, clătînându-se de pe un picior pe altul, ca și cum i-ar veni greu să stea pe picioarele lui .

Se dă vreo doi pași înapoi, sprijinindu-se cu podul palmelor de blatul de granit din spatele său. Respirațiile îi sunt neregulate. Pare că se îneacă în ele. Așa cum mama se îneacă în lacrimi. Din cauza lui.

— Nu știam... că ești acasă.

— Poate dacă n-ai mai bea tot ce-ți pică în mână și ai avea mintea limpede mai mult de două ore ai ști și tu ce se întâmplă în jurul tău.

Comentariul meu pare să-i atingă o coardă sensibilă, pentru că oasele feței i se profilează pe sub pielea nebărbierită de câteva zile, trădându-i nervozitatea și furia.

Privirea, tulbure și neclară, i se concentrează câteva clipe asupra cioburilor ascuțite care îmi înconjoară tălpile.

Clipește rapid de câteva ori, iar mărul lui Adam îi urcă și coboară, ca și cum și-ar înghiți propriile cuvinte.

— Nu era... Nu trebuia să...

Strâng din dinți, ignorându-i scuzele patetice, și pășesc cu grijă, apropiindu-mă de mama și aplecându-mă pentru a-i prinde obrajii în palmele mele. Ochii ei, scâlțați de lacrimi și de roșeață, mă evită cu desăvârșire la început, motiv pentru care îi întorc cu blândețe chipul spre mine, astfel încât să-mi întâlnească privirea, chiar dacă vrea sau nu să o facă.

— Ești bine?

Clatină aprobator din cap, dar ochii i se închid din nou, iar căldura unei lacrimi mi se lipește de vârful degetului arătător.

Ceva se rupe în interiorul meu. Un fragment de inimă. Sau poate se prăbușește cu totul, ca o clădire șubredă și defectuoasă.

„A fost și mai rău”, îmi spun în gând.

„De ce ar trebui asta să mă facă să mă simt mai bine, însă?”

O să fie mai bine.

O să-și revină, Hex. Tatăl tău are nevoie de timp.

Ține la noi, Hex. Știu că așa e.

Nu pot să-l părăsesc. Îl iubesc prea mult pentru a-l părăsi.

Minciuni. Minciuni sfruntate, menite să justifice acțiunile unui om care ne-a făcut mai mult rău decât bine.

Dacă ar fi ținut la noi, ar fi renunțat la băutura. Dacă ar fi vrut să se facă bine, ar fi cerut ajutor specializat. O știi și eu, și o știe foarte bine și mama.

Dar ea continuă să se mintă singură. Să spere. Să lupte pentru un om care a renunțat la noi încă din ziua în care și-a pus pentru prima dată buzele pe gura sticlei.

Iar mie mi s-a acrit. Mi s-a acrit complet de omul din fața mea.

— Voiai să o nimerești pe ea? Spune-mi, voiai să o lovești pe ea?

Mama îmi strânge încheietura mâinii, așa cum o face de fiecare dată când îmi înfrunt tatăl în astfel de episoade. Știe că, dacă m-ar lăsa, nu aș ezita să-l lovesc, dacă asta ar însemna să o apăr de el.

Își trece din nou palma prin păr, trăgând cu putere de câteva ori de un smoc mai măricel.

— N-nu voiam să... spune clătinând din cap de câteva ori. Mi-a aruncat sticla de whisky. Eu doar...

Mai că pufnesc pe nări.

— Deci ai aruncat în ea cu un nenorocit de pahar doar pentru că nu ți-ai găsit blestemata de sticlă? Tu te auzi măcar?

— N-am vrut să o lovesc, la naiba! ridică dintr-odată vocea, făcând-o pe mama să tresară lângă mine.

Am nevoie de toate puterile din lume să-mi pot ține în frâu dorințele nebune de a-mi lipi pumnul de falca lui. Pumnii deja încleștați îmi tremură încordați. Unghiile îmi pătrund prin stratul de piele, intuind urmele de semilună pe care le vor lăsa în urma lor.

Inspir adânc, înghițindu-mi cu greutate nodul apărut în gât.

— Data viitoare când o să mai ridici vocea sau, Doamne ferește, altceva la ea, o să te dau în șuturi afară din casă, m-ai înțeles?

Mă privește câteva clipe neclintit, ca și cum ar privi mai degrabă prin mine, apoi izbucnește brusc în râs. Hohotește de-a binelea, ca și cum aș fi spus cel mai haios lucru din lume. Apoi, complet pe neașteptate, face un pas mare spre mine și mă trage de tricou.

Mama țipă alarmată, dar tata se poziționează astfel încât nu-i oferă deloc posibilitatea de a se ridica de pe scaunul pe care stă așezată.

— Brian, oprește-te!

Respirația acră a tatei, îmbibată de tărie, mă izbește în față ca un pumn în stomac.

Rămân totuși neclintit, încercând să nu dau impresia de slăbiciune atunci când constituția lui pare să o domine pe a mea.

— Ce-ai să faci tu, măi, băiete? mormăie printre dinți și mă trage și mai tare de tricou, atingându-mi bărbia cu pumnii. Hai, repetă ce-ai zis!

Suspinele mamei continuă să se audă în fundal.

Mi se înmoaie sufletul când o aud, dar, totuși, furia adresată lui domină amărăciunea față de ea.

Reacționez fără să mă gândesc prea mult.

Profitând de starea mai mult jalnică în care se află tata, mă sustrag din strânsoarea mamei și, cu o mișcare pe care nimeni nu o prevede, îl lovesc peste brațe, fiind acum rândul meu să-l prind de gulerul desfăcut al cămășii. Mă fixează bine pe picioare și-l împing din vreo doi pași în blatul de granit de care stătuse sprijinit ceva mai devreme. Izbitura îl face să închidă ochii preț de câteva momente, timp în care simt palmele mamei pe spate, într-o încercare disperată de a mă face să-i dau drumul.

Dar nu o fac.

Îl strâng și mai bine de guler, aplecându-mă spre el la numai câțiva centimetri distanță de fața lui.

Alcoolul din respirația lui se simte atât de puternic, încât strâmb din nas, iar stomacul mi se întoarce pe dos.

— Îmi e scârbă de tine, pricepi? Scârbă!

Încearcă să se zvârcolească pentru a scăpa din strânsoare, să mă prindă de brațe pentru a mă da înapoi, dar nu reușește să facă prea multe, fiind mult prea amețit de băutura pentru a mai putea să-și focalizeze cum trebuie forța fizică.

— Doar uită-te la tine! urlu și îl mișc în așa fel încât să-l întorc cu fața spre geamul din spatele lui.

Se sprijină cu palmele de granit, iar eu profit de buimăceala lui pentru a-i prinde bărbia în palmă și a-l forța să ridice privirea și să-și vadă reflexia de pe sticlă. Afară e suficient de întuneric ca să se poată vedea cât de cât.

Gâfâie încontinuu, cu privirea tulbure și cu părul zbârlit pe toată fruntea.

— Ți place ce vezi? Spune-mi! Ți place în ce hal te-a adus băutura? Ai ajuns un nimic, *Brian*. O umbră nenorocită care-i sufocă pe toți din casa asta! Poate că nu-mi aparține locul ăsta, dar nici mama nu-ți aparține, mă auzi? Nu e sacul tău de box, fir-ar să fie! S-a terminat, OK?

Fie renunți la nesuferita aia de tărie, fie... îți iei adio de la amândoi.

Nu îmi răspunde. Câteva secunde bune.

Doar stă acolo, aplecat spre geam, cu privirea parcă pierdută în propria reflexie și respirând neregulat printre buzele întredeschise.

La un moment dat, ochii i se fixează asupra chipului plâns al mamei, care se află încă în spatele nostru, cu palmele la gură și cu ochii inundați de lacrimi nevărsate.

Nu pot să-mi dau seama la ce se gândește când o vede astfel, dar nici nu mă interesează, să fiu sincer.

Dintr-o smucitură, îi dau drumul la cămașă și mă desprind de el înainte să-mi las toată supărarea acumulată să se reverse din mine în cel mai urât mod cu putință.

Mă întorc spre mama și o apuc cu un braț de după umeri, pentru a o trage mai aproape de mine.

— Haide, să faci un duș. Dormi cu mine în noaptea asta.

Nu spune nimic, uitându-se oriunde, numai la mine nu.

Știu că îi este rușine. Mereu se simte astfel după ce îi ia apărarea. După ce alege să-i mai treacă cu vederea o scăpare.

O lipesc mai bine de mine, îndreptându-ne spre ieșirea din bucătărie. Mă opresc în ușă, smucind din cap pentru a mai privi o dată locul în care tata zace în aceeași poziție.

— Apropo, și să știi că eu ți-am aruncat sticla. La gunoi. După ce am vărsat lichidul în zăpadă. Cu plăcere.

Nu zăbovesc pentru a-i mai lăsa vreo șansă să-mi dea replica. Urc cu mama la etaj, și, după ce o conving să facă un duș fierbinte pentru a se putea liniști cât de cât, mă strecor lângă ea în pat, trăgând-o la pieptul meu, pentru o altă rundă de plâns discret, pe care știu că va încerca să-l uite dimineață.

Doar că nu se uită.
Niciodată nu se uită.

Dimineață, mama insistă să meargă la serviciu, în ciuda rugămintelor mele de a rămâne acasă, măcar pentru o zi.

— Nu-mi permit să fiu dată afară, Hex, știi foarte bine, îmi spune în timp ce-mi încheie ultimii nasturi la cămașă.

Da, știu. Poate prea bine.

În momente de genul acesta, îmi blestem toate șansele pe care, cu sau fără voia mea, le-am ratat de-a lungul timpului. Poate ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult. Să termin liceul cu o medie mai bună. Să mă încapățânez să dau la o facultate și să fac pe dracu'-n patru pentru a avea o diplomă care să-mi asigure mai mult decât un job provizoriu, care momentan nu promite prea multe.

Ar fi trebuit să am mai multe aspirații. Mai multă ambiție. Mai multă înverșunare pentru a-i putea oferi mamei o viață mai bună.

Dar ce-am făcut, în schimb?

Am petrecut. Mult. Am băut, am tras din jointuri, m-am prostit ca ultimul derbedeu și l-am dat naibii pe liceu, crezând că nu totul se bazează pe note și activități extracurriculare. M-am crezut mare și tare, ca abia acum să descopăr cât de neînsemnat sunt, de fapt.

Cu ce sunt eu mai bun decât tata?

Probabil observându-mi expresia de pe chip, mama se apropie încet-încet de mine, trecându-și de câteva ori degetele prin părul de pe frunte.

Îmi zâmbește.

După toate acele lacrimi vărsate cu o seară în urmă, ea încă are puterea să zâmbească.